

naar man i det Hele taget slutter sig til den Betragtning, at man skal modsætte sig Regjeringens Forslag her som særlige Lovforslag. Det er imidlertid ikke saaledes i dette Tilfælde. Det kan være, at det finder Sted med andre Spørgsmaal. Det skal jeg slet ikke omtale, men jeg skal kun med Hensyn til det her foreliggende Forslag sige, at her kan man ikke med Rette bebreide den høitærede Minister, at han har forelagt det som særlig Lov; thi efter min Formening, og jeg tror ogsaa efter Thingets, efter den Stilling, det isjor indtog til Sagen, kan man ikke gjøre det; jeg ialtfald kan mindst gjøre det. Jeg skal derfor i Korthed referere, hvorledes Sagens Gang har været isjor. Ved Finantslovens 1ste Behandling var Forslaget om en Udvidelse af Frederikshavns Havn opført paa § 27, og jeg tillod mig da her i Salen at udtale, at jeg ikke troede, at det var hensigtsmæssigt at behandle Spørgsmaalet om Frederikshavns Havn paa Finantsloven, og jeg ønskede dette Spørgsmaal udstilt fra Finantsloven, for at det kunde blive behandlet med tilbørlig Hurtighed og speciel Sagkundskab, som ikke vilde kunne ventes, naar denne Sag toges med ind under den samlede Finantslovsbehandling, dels paa Grund af Udvalgets Sammensætning og dels paa Grund af dets store Arbejde. Ved første Behandling isjor tillod jeg mig som enkelt Medlem, men vel sagtens ogsaa i Overensstemmelse med mine Partifæller — ialtfald tror jeg ikke, at jeg blev modsagt fra deres Side — at tilraade at borttage dette Spørgsmaal fra Finantsloven, fordi jeg ikke ansaae det for hensigtsmæssigt, at en saa stor Sag behandlede alene som Bevillings sag og uden Hensyn til de praktiske og andre Omstændigheder, som maatte tages med i Betragtning, og som krævede særlig teknisk og lokal Kundskab. Udvalget behandlede derefter Sagen, og man kom ved 2den Behandling til den Erkjendelse, at man ikke formaade i Diebliffet at tage endelig Bestemmelse i Sagen, og man opfordrede den høitærede Minister — der findes Udtalelser derom i Betænkningen — til at fremkomme med et andet Forslag til Frederikshavns Havns Ordning. Det var altsaa ved 2den Behandling. Skrivelsen findes i Betænkningen for isjor i Killea B. Sp. 717. ff., hvor Udvalget har tilskrevet Ministeren, at „da det kan antages at ville møde overveiende Betænkneligheder paa Rigsdagen for Tiden at vedtage en Udvidelse af Frederikshavns Havn af en saadan Beskaffenhed, at den med Nødvendighed forudsætter Planens senere Fastsættelse i sit fulde Omfang, medens et mindre Anlæg for Tiden formentlig maatte væsentligt kunne tilfredsstille den tilstedeværende Trang, ubbøder Udvalget sig en modificeret Plan med Overflag osv.“ Derpaa modtog Udvalget ikke noget Svar, og Sagen blev altsaa liggende fra 2den til 3die Behandling. Da saa 3die Behandling skulde finde Sted, var der fra den høitærede Minister fremkommet et Forslag om en anden

Plan til Frederikshavns Havn. Det af Ministeren fremsatte Forslag var imidlertid saa stort, at man ikke i Finantsudvalget kunde faae Tid, uden at standse Finantslovens Behandling i en urimelig Grad, til at behandle det, og derfor erøedes man i Udvalget om at udstyde denne Sag af Finantsloven. Ved 3die Behandling stillede der derfor Forslag om at udstemme af Finantsloven Bevillingen til Frederikshavns Havn, og dette Forslag blev vedtaget her, saavidt jeg veed, enstemmig og blev ikke motiveret ved, at man ikke vilde gaa ind paa Frederikshavns Havns Ordning, men det motiveredes fra min Side, og jeg tror heller ikke, det blev modtaget, derved, at jeg gjorde opmærksom paa, at det ikke var Meningen at negte Noget til Forbedring af Havnen, men at man mente, at Rosten burde udgaa, fordi man ikke paa dette Tidspunkt havde tilendbragt de Overveielser, som vare nødvendige, hvorfor man ikke havde set sig istand til at tage en endelig Beslutning med Hensyn til Spørgsmaalet. Endringsforslaget var altsaa — det tilspiede jeg som Ordfører for Udvalget — væsentlig af formel Natur; med andre Ord, det blev udstemt isjor, ikke fordi man i og for sig havde Noget imod, at det stod paa Finantsloven, men fordi man af Hensyn til Finantslovens Gang og Sagens Behandling ansaa det for hensigtsmæssigt at tage Spørgsmaalet ud af Finantsloven og behandle det som særlig Lov for at faa Tid. Den høitærede Minister svarede ogsaa derpaa, at han ikke opfattede Udstemmningen som en Negtelse efter de Udtalelser, der vare komne frem, men at han haabede snarest muligt at faae denne Sag bragt i Orden, og han tilspiede: „Jeg beklager, at det ikke endnu er lykkedes at komme til nogen Overenskomst med det erøede Udvalg angaaende Arbejdet ved Frederikshavns Havn, men de Udtalelser, der ere faldne fra den erøede Ordfører, give mig dog Haab om, at denne Sag endnu i denne Samling vil kunne blive Gjenstand for Overenskomst, og mit Haab styrkes osv.“ Altsaa, fra alle Sider var man enig om, at Spørgsmaalet om Frederikshavns Havn ikke kunde tilendbringes ved Finantsloven. Man var enig om, at for selve Finantslovens Skyld og for hele Havnsspørgsmaalets Skyld maatte det ud af Finantsloven og tages særligt under Behandling. Men erøede Medlemmer ville se, at der ganske vist ikke deri ligger nogen Protest fra Udvalgets Side mod, at Sagen behandles paa Finantsloven; man kan snarere sige, at Erfaringen taler for, at det var rigtigere ikke at behandle denne Sag paa Finantsloven, efter som den ikke kunde blive færdig, men som sagt ikke en Protest mod at den behandles paa Finantsloven. Men, saa ligger der i ethvert Tilfælde en ligesaa utvæivlig Erkjendelse fra Thingets Side isjor af, at denne Sag kunde og meget vel burde ordnes udenfor Finantsloven, idet man jo ingenlunde har indskrænket sig til at stemme den ud med en